

АЛЕКС БОЛДИН
ВИЖДА СЕ, ВИЖДА СЕ!

chitanka.info

Има едно много приятно заведение, в което да изпиеш кафето си е цяло удоволствие. Това не е поради добрия интериор, впрочем, той си беше наистина красив и предразполагащ, а поради факта че можеш да срещнеш стари и добри приятели. Можеш да си кажеш някоя и друга приказка, която в края на краищата ти прави деня приятен и поносим.

Моя милост ходеше там само в съботните дни, защото тогава смогваше да намери свободно време и си позволи да опита любимата си освежаваща напитка, приготвена с вкус и мерак.

Знаех, че там ще срещна и Дончо, моя набор и сладкодумец. В заведението го познават. Само един негов жест е достатъчен, за да му донесат специално приготвеното кафе, с подсладител и много сметана.

Сега е седнал на крайната маса в сепарето, с три удобни стола.

Видял ме е, като минавам, през прозрачната врата. Звъни и ме пита: „Защо не се отби вътре? Минаваш като край турски гробища!“ Узнал за моментната му скука, поради липса на словоохотлив събеседник, тутакси кривнах вдясно, бутнах прозрачната врата и срещнах ухилената му физиономия.

Дончо прави недвусмислен жест към мен, а също и към сервитьорката, за да повтори поръчката.

Здрависваме се. Сядам на стола срещу него, осигурявайки си възможността за наблюдение на външния екстериор, и подхващам някаква банална лакърдия като за начало на добра, приятелска среща.

Дончо е много приятен събеседник. С него никога не се скучае. Разговорът е така лек и интересен, че времето минава неусетно.

— Да ти пусна ли още две хапченца? Ще ти е по-сладко!

— Не-е-е! Пия го без подсладител и без захар. Така го пият в Бразилия истинските познавачи. Ама ти не знаеш ли го? Не си ли ходил в Сао Пауло? Не ти се е случвало? Стига, бе! Не мога да повярвам! Е, тогава по-добре в Рио?! Там е само за нас двамата! Но трябва да понаучим някоя и друга дума португалски. Ти поне знаеш испански, та ще ти е по-леко!

— Ами! Зная испански! Дръжки! Е, бил съм във Валенсия, в Толедо, ама само на гости. Жената все ме навива да запишем курс по испански, но не ми остава време. Това лято пак ще опитаме да идем до шурея. Нещо му писна от нас, но като си няма друга рода...

— От Мадрид имаше май пряка въздушна линия до Рио, не беше ли така? Ако пък не — наблизо е Лисабон. Оттам е сигурно! Трябва да се обадя на спонсора, за да ми подсигури някой и друг бон за джобни и ще ти правя компания. Ех, какво ли е да седнеш в някое капанче на големия плаж Копакабана, да щракнеш с пръсти и мургавата сервитьорка да ти донесе превъзходната „мока“ с голям каймак от сметана, точно както го пиеш ти?!

— На тая Копакабана сервират много по-хубави и вкусни неща, а не само кафе, например „Кайпириня“... Знаеш ли какво е това?

— Коктейл?

— Да, и то от най-фините бразилски коктейли. Прави се от сока на зелен лимон с бяла, фино рафинирана захар и „качака“ — бразилски силен алкохол от ферментирала тръстикова захар. Накрая му се хвърля много лед — колкото може да понесе!

— Абе, ти да не си стажувал за барман?

— Неее, четох в интернет!

— Ех, Дончооо...!

Смеем се, ободрени от така непринудено подхванатата тема, отпиваме от кафето и продължаваме.

— Как върви пенсионирането? Успя ли да се вредиш с пенсия?

— Успях, два дни преди Коледа. За малко да изпусна кастинга! То много тарапана беше, бе. Най-яко се натискаха младички майорчета и подполковничета, от войската и полицията. Усетили са накъде духа вятъра и ще се изпотрепят да получат десетте заплати при пенсиониране.

— Важното е, че си успял. Аз все още вземам болничната пенсия, но тия дни ще пробвам да оправя и нормалната.

— Занимаваш ли се още с тая електроника бе, Дончо?

— Аааа, вече не! Няма за кога! Тя е за младите. Сега ровя повече по интернет, ако ме пусне внука до лаптопа?...

— Как? Нали ти му го купи?

— Аз, ама...

— Е, ще събереш пари да си купиш и ти един, тоя път за себе си.

— Няма да стане. Имам един стар компютър, него ползвам. Преинсталирах Уиндоуса и карам, докато започне да забива. После пак и така нататък.

— Така ще бъде! Помниш ли времената, когато нямаше интернет и кабелни телевизии, а имаше само две български телевизионни програми?

— Как ли пък не?! Не мога да го забравя това време. Пребивахме се да правим антенни усилватели, за да гледаме сръбските програми, че то сръбите бяха малко по-либерални и по на запад от нас.

— И аз съм ги правил, дори в завода. Такава беше модата, да приемеш далечни излъчватели.

— Не съм ти разправял, но имам един много интересен спомен от ония времена.

— Давай! Слушам те с голямо внимание.

— Имах за приятел един млад поп. Служеше в „Дванайсет Апостоли“, черквата де! Живееше в нисичката пристройка в двора. Попадията, жена му, беше една хубавица с голямо дупе и чаровна усмивка, още я помня. Какво стана с това попско семейство не зная. Вече не са тук. Може би отчето е командировано другаде и си е заминало с половинката. Сега трябва да са по на петдесетина години и двамата, но тогава бяха бездетни.

Та това попче пееше много хубаво и най обичаше да слуша Лепа Брена и Сребърни Крила. Знаеше, че се занимавам с антенни усилватели и ме навиваше да му направя един. Направих му, и то с най-съвременната за ония времена схема, където се монтираха американските транзистори, БФР-и.

Купи си попчето двадесет и четири елементна антена и се захванахме да монтираме системата за далечно приемане на сръбски програми.

Като станах готов, го попитах къде да сложим антената. „Трябва да е нависоко — казах му — и да е насочена на запад.“

„Ами да я сложим на голямата камбанария?“ — предложи той.

„Неее, трудно ще я оправяме, ако вятърът духне и скъса кабела. Най-добре е да бъде на високо дърво в двора, например на оная череша, дето е зад къщата.“

„Добре! — каза — ама да знаеш, Дончо, че на мен от високото ми се вие свят. Имам кръвно и като се кача на два метра, започвам да се люлея като брадата на дядо владика, когато се ядоса.“

„И на мен ми се вие от високото свят!“ — си признах.

„Тогава ще пуснем попадията да я връзва на дървото. На нея от нищо не ѝ се вие свят!“

„Добре!“ — казах. Монтирах антената към една летва, вързах антенния усилвател, кабела и като свърших, казах на попчето:

„Хайде сега, викай попадията да качва антената, че мен ме срам да я моля. Ти ще влезеш вътре да наблюдаваш образа по телевизора, а аз ще ѝ нареждам накъде да върти летвата.“

Разпределихме си ние задачите и всеки се зае да изпълнява неговата. Попадията се покатери чевръсто на черештата, беше млада и пъргава жена. Подадох ѝ аз летвата с антената, тела за връзване и тя за нула време извърши монтажа.

„Хайде сега, булка, да въртиш пръта, а отчето ще казва кога образът е най-добър. Въртни сега надясно... Добре... Как е, попе, вижда ли се?“

„Вижда се, ама слабо... Хайде още малко, булка...“

Върти попадията летвата, ама да знаеш, че отдолу, дето стоя аз, всичко се вижда, сиреч беличките ѝ гащи и пълничките ѝ бедра. Гледах повече тях, отколкото посоката на антената... Беше, ще знаеш, много интересна настройка!

„Вижда ли се, попе?“ — провиквах се от време на време. А той: „Още малко, още малко...“ В един момент отчето викна с цяло гърло: „Вижда се, Дончооо! Идеално се вижда и да знаеш, че сега пее Лепа Брена!“

„И при мен се вижда, попе! Всичко се вижда... Идеално се вижда!“ — смеех се задавено и не откъсвах поглед от прекрасната гледка.

Попадията се усети за какво иде реч, събра си полите на роклята и бързо заслиза надолу.

Та така, настроихме антенния усилвател за сръбските програми. Може по-късно да са коментирали двамата насаме, но на мен какво ми пука? Важното е, че му направихме антенната система да хваща сръбско.

Дончо вдигна чашката с изстинало кафе, допи я бавно. Погледна часовника си. Може би имаше да свършва някаква важна работа. Усмихна ми се извинително, после се огледа за сервитьорката.

Тя се бе навела да събира чашите от съседната маса. Късата ѝ поличка едва скриваше белите, красиви бедра.

— Малинче, може ли сметката, пиленце?

Малинчето май не го чу, затова Дончо повтори поканата.

— Вижда се, вижда се, пиленце! Може ли сметката?!

Тя се обърна, усмихна се чаровно и приближи.

— Два лева и четиридесет! На кафето му вдигнаха цената, Дончо. Много се извинявам, но шефа си казва думата по цените.

— Нищо, пиленце! Вчера си взех пенсията, ще има и за кафе...

— Какво каза, че се вижда, Дончо? — дяволито усмихната попита сервитьорката.

— Нищо! Така си говорим с набора... Ама ти да не ни подслушваш? Ех, дяволити жени, брей! Родили са се с цялото любопитство на тоя свят.

— Какво пък? Любопитството си е заложено у човека — намесих се аз. — Иначе как ще достигнем това културно равнище, на което сме сега?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.